

30 jaar na de grote rakettenbetoging van 23/10/1983 bundelen o.a. Pax Christi en Vredesactie de krachten om nogmaals het vertrek van de kernwapens uit ons land te eisen. Onder de politici die 'Time to go' steunen ook Guy Verhofstadt, die onder zijn premierschap Kleine-Brogel ook niet kon ontruimen.

Guy Verhofstadt
fractie leider
Europese liberalen

Kernwapens zijn niet langer verantwoord

"It is time to go". Kernwapens moeten weg uit België. Dat is de inzet van vredesmanifestatie in Brussel nu zondag. Het kernarsenaal in Kleine-Brogel is een historische erfenis waar we van af moeten. Vijftig jaar geleden was het misschien een logische beslissing om een kernarsenaal in België en bij uitbreiding in Europa voorhanden te hebben, vandaag is dat echter niet langer verantwoord. De aanwezigheid van kernwapens is

een schending van het non-proliferatieverdrag. Het principe erachter druipt in tegen belangrijke internationale wetten, niet in het minst deze die het recht op een menswaardig bestaan vrijwaren. Nucleaire wapens hebben een allesvernietigende impact. De menselijke en ecologische schade ervan valt nooit meer recht te trekken. Robert McNamara, minister van Defensie onder President Kennedy, maakte tijdens zijn leven deel uit van

verschillende oorlogen. Hij heeft tot zijn laatste dagen geworsteld met de rol die hij gespeeld heeft in de Tweede Wereldoorlog en de oorlog in Vietnam. Enkele jaren voor zijn overlijden blikt hij terug op de beslissingen en fouten die hij gemaakt had: "Elke militaire bevelhebber die eerlijk is met zichzelf, moet toegeven dat hij fouten heeft gemaakt bij het gebruiken van zijn militaire macht. Hij heeft onnodig mensen gedood. Zijn eigen troepen

of andermans troepen. Door zijn beoordelingsfouten sneuvelde er honderden, duizenden misschien zelfs honderdduizenden mensen. Maar de conventionele wijsheid luidt: maak dezelfde fout geen twee keer. Leer van je fouten. Met nucleaire wapens is er echter geen leerperiode. Je maakt één fout en je vernietigt hele naties."

Aan deze wijze les valt maar weinig toe te voegen.

OPINIE

CANARY PETE

Nog nooit was de diversiteit zo groot. Deze superdiversiteit is de toekomst, stelt socioloog Dirk Geldof in zijn boek 'Superdiversiteit' (Acco) dat deze week verschijnt. Ook na de rellen in Meulenberg? Dan moeten we wel aan die toekomst werken.

Dirk Geldof, lector Hoger Instituut voor Gezinswetenschappen (HUB) en Karel de Grote-Hogeschool Antwerpen

Superdiversiteit is een kans

Geef jeugd zicht op toekomst

Met weinig onderwerpen gaan we zo selectief om als met migratie en diversiteit. Bij rellen, zoals vorige week, haalt diversiteit het nieuws. Ook een handvol Syriëstrijders, hoofdhoekdebatten of het Offerfeest zijn nieuws, en heel even het drama met een vluchtelingenschip in Lampedusa. Maar wanneer landgenoten met een migratie-achtergrond succesvol zijn, dan wordt diversiteit onzichtbaar en zijn het gewoon Belgen of Vlamingen.

Ondertussen verandert migratie onze samenleving ten gronde. De diversiteit was nog nooit zo groot als in deze 21ste eeuw. We leven in een wereld van superdiversiteit. Limburg kent een migratiegeschiedenis, van de heropbouw na WO II tot gastarbeiders voor de mijnen in de jaren '50 en '60. Het zwaartepunt van de nieuwe migratie verschoof echter naar grote steden als Brussel en Antwerpen. De meerderheid van de inwoners in Amsterdam, Rotterdam of Brussel heeft vandaag wortels in migratie. Het zijn *majority-minority-cities*: de meerderheid bestaat er uit minderheden. Binnen enkele jaren is dat ook in Antwerpen of Genk zo. Leven in diversiteit is één van de belangrijkste kenmerken van Europese steden. Die migratie komt niet meer uit enkele landen als Italië, Polen, Marokko of Turkije, maar uit alle

Vele Vlamingen koesteren hun meertaligheid in het buitenland, maar hebben het moeilijk met meertaligheid bij ons.

hoeken van Europa en van de wereld. De diversiteit binnen de diversiteit groeit, met een veelheid aan landen van herkomst, talen, culturen, religies, statuten en sociale posities. De vraag wie vandaag de migranten zijn, wordt steeds complexer. Steeds meer jongeren zijn hier geboren en getogen. Ze zijn Belgen met een migratie-achtergrond.

UITSLUITING

Toch blijft die superdiversiteit voor velen een onverwerkte realiteit. We juichen de Rode Duivels toe, maar de diversiteit in eigen straat ligt vaak moeilijker. Bedrijfsleiders kunnen overigens nog iets leren van Marc Wilmots, die zijn spelers selecteert op basis van hun kwaliteiten en niet op basis van hun herkomst. Superdiversiteit betekent ook dat Brussel, maar ook grote Vlaamse steden, vandaag de facto meertalig

zijn. Ruim de helft van de Antwerpse schoolkinderen spreekt thuis een andere taal. Toch erkennen we dat onvoldoende. De meertalige realiteit in superdiverse steden ligt politiek uiterst gevoelig. Vele Vlamingen koesteren hun meertaligheid in het buitenland, maar hebben het moeilijk met meertaligheid bij ons. Nederlands kennen is een hefboom voor emancipatie. Daar is geen discussie over. De vraag is echter hoe je in een superdiverse samenleving het beste een taal aanleert. Steeds vaker worden mensen op hun kennis van het Nederlands beoordeeld als een graadmeter van integratiebereidheid. Dan wordt taal een instrument van uitsluiting in plaats van een hefboom tot emancipatie. Leer nieuwkomers Nederlands vanuit een meertalige realiteit. Die is een immers een kracht en geen bedreiging voor de 'Vlaamse eigenheid'.

PERSPECTIEF

Is die superdiversiteit nu super? Niet noodzakelijk: superdiversiteit kan zowel een goede als een slechte ontwikkeling zijn. Alles hangt af hoe we er als samenleving mee omgaan. Aan de ene kant dreigt een explosief toekomstscenario van polarisatie, angst en vernedering. Daarbij plooit iedereen terug op de eigen groep en groeit het wij-zij-denken. Koppel dat aan onaantvaardbaar hoge gekleurde

armoede, jeugdwerkloosheid, uitval in het onderwijs en confrontaties met racisme en fundamentalisme, en het risico op conflicten, rellen en polarisatie stijgt.

Willen we dat vermijden, dan moeten we een ander scenario kiezen, waarbij superdiversiteit leidt tot een toekomst van hoop en empowerment. Steeds meer jongeren van de tweede en derde generatie lukken erin de diploma's te halen die hun ouders niet hadden. Ze klimmen op de sociale ladder. Er groeit een etnische middenklasse, soms tegen het maatschappelijk klimaat in. Door alle jongeren een perspectief op een betere toekomst te bieden, openen we een perspectief voorbij het wij-en-zij-denken. Niet alleen de Rode Duivels zullen mensen samenbrengen, ook een vooruitzicht op toekomst en werk is cruciaal.

De manier waarop we met onze superdiversiteit omgaan, zal de toekomst van onze samenleving mee bepalen. Nu het stof van de rellen in Meulenberg gaat liggen, blijft de keuze en de verantwoordelijkheid om er samen een scenario van hoop van te maken. Daarvoor moeten we mensen en middelen mobiliseren, op alle beleidsniveaus, maar ook bij alle bewoners én in alle gemeenschappen. De toekomst ligt niet in polarisatie, maar in de mobilisatie van de superdiversiteit van alle bewoners.

opinie@hbvl.be

